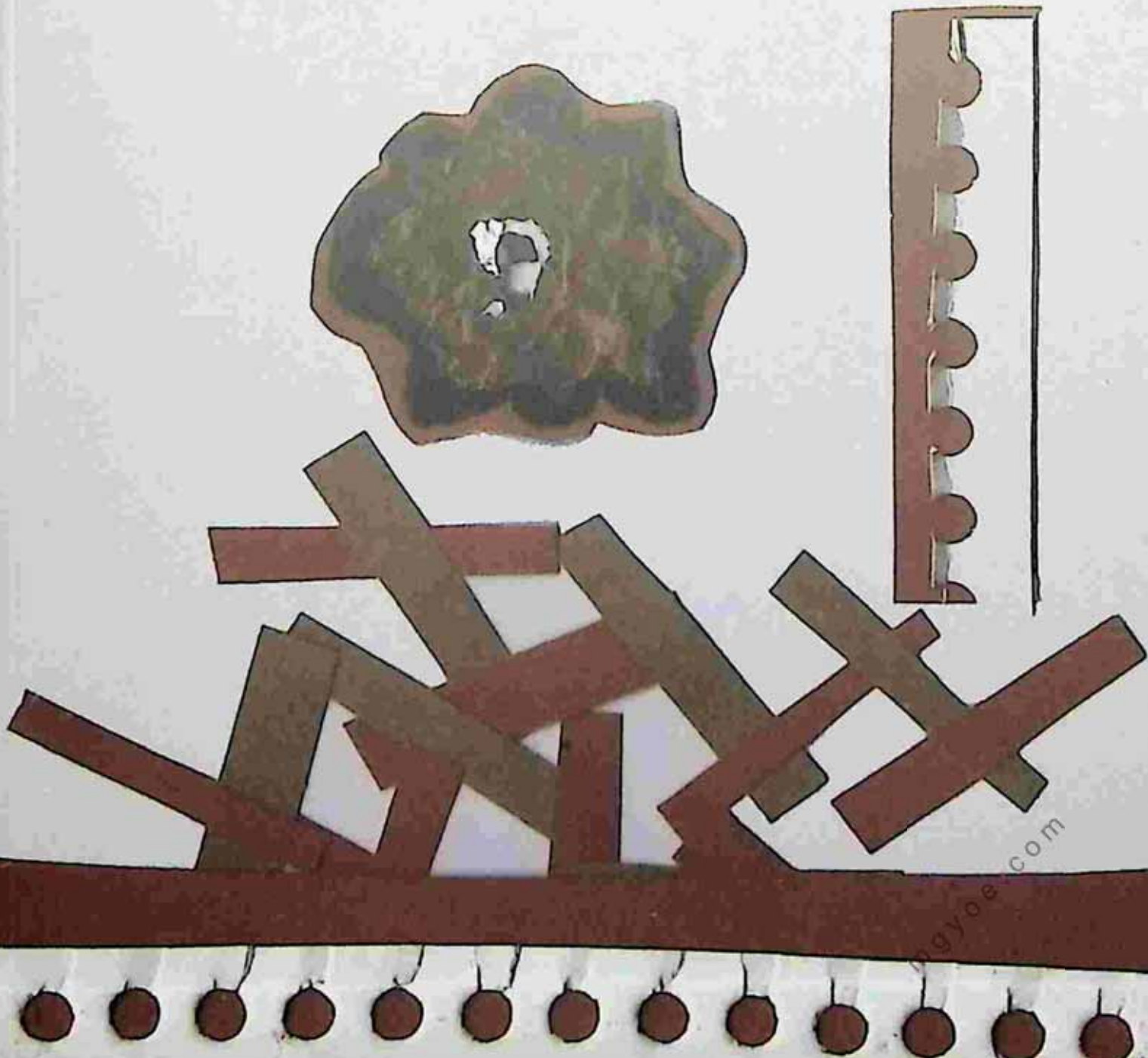

ပိတ်ကိုနေရာချထားခြင်း

မင်းထက်ဟန်

မင်းထက်ဟန်

စိတ်ကိုနေရာချထားခြင်း

စိတ်ကို... မင်းထက်ဟန်၊ 2၅၀၀-

2 542979 032647

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် - မေလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးမင်းထက်ဟန် (၀၂၇၇၄)
- ပုံနှိပ်သူ - ပုံရိပ်ရှင် ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၈၃၆)
ဦးအောင်ဇော်ထွန်း၊ အမှတ် (၈)၊
အိမ်ကြီးလမ်း၊ ရေကျော်၊ ပုဇွန်တောင်။
- မျက်နှာပုံ - ညလင်းသွေး
- အတွင်းအပြင်အဆင် - ပုံရိပ်ရှင်
- စာအုပ်ချုပ် - ဖူးပွင့်မွှေး
- အုပ်ရေ - ၂၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

၈၀၈-၈၄

မင်းထက်ဟန်
စိတ်ကိုနေရာချထားခြင်း၊ မင်းထက်ဟန်၊
- ရန်ကုန်။
လေ့ရှိစာပေတိုက်၊ ၂၀၂၂။
စာ-၁၀၃၊ ၁၂.၅ x ၁၈.၅ စင်တီ
(၁) စိတ်ကိုနေရာချထားခြင်း

မာတိကာ

-	အမှာ	၇
၁။	ကျီးကန်းနှင့် ကြီးကန်း	၉
၂။	အသားမည်းလည်း အသည်းဖြူ	၁၆
၃။	အတိတ်ကံ အကြောင်းဖန်တော့	၂၃
၄။	မေးခွန်းကိုယ်စီ မေးသင့်ပြီ	၂၉
၅။	ရွှေဖြစ်သွားသော အမှိုက်	၃၇
၆။	သောက်ရေခွက်လေးကို သနားပါ	၄၃
၇။	လောဘလူဆိုး ရှေ့မတိုးစေနဲ့	၅၃
၈။	နောင်တ နောင်မှ မရစေချင်ပါ	၅၈
၉။	ယုံကြည်လှမ်းကိုင် မြတ်ပန်းတိုင်	၆၄
၁၀။	စိတ်ပြင်ဆင်မှ ဘဝလှမည်	၇၄
၁၁။	ဘယ်ကို သွားမလဲ ခရီးသည်	၈၂
၁၂။	နတ်လူ သာဓုခေါ်အောင်နေ	၉၁
၁၃။	ချစ်ခြင်းငယ်ပြိုင် နှစ်ခြင်းရယ် မဆိုင်နှင့်	၉၈

အမှာ

ဒီစာအုပ်လေးက ၂၀၁၂ ခုနှစ်က ပထမအကြိမ် ထွက်ရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး စာအုပ်လေးပါ။ မဂ္ဂဇင်းတချို့မှာ ရေးခဲ့တဲ့ အတွေးဆောင်းပါးလေးတွေ စုစည်းပြီး ထုတ်ဝေခဲ့တာပါ။ အခုဆို ၉-နှစ် ကျော် သက်တမ်း ရှိခဲ့ပါပြီ။

ပြန်မထုတ်တော့ဘူးလို့ တွေးခဲ့ပေမယ့် ရင်းစွဲသူ တချို့က ပြန်ထုတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းကြလို့ အခုတော့ မရဲတရဲ ပြန်လည် ထုတ်ဝေလိုက်ရပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၉-နှစ်ကျော်၊ မိမိအသက် ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်က နုနယ်တဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ တိမ်ပေါ်တဲ့ အတွေး၊ ပါးလျှတဲ့ လေ့ကျက်မှုတွေကြောင့် မရဲတရဲ ဖြစ်ရတာပါ။

‘မေတ္တာဖြင့် ရှင်သန်ခြင်း အနုပညာ’ မှာ ပြောခဲ့သလိုပဲ စာစု လေးတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိပေး ပြန်ဆုံးမဖို့ ရေးခဲ့တဲ့

လေဝ်နီတပေ

စာစုလေးတွေ ဆိုတော့လည်း သိပ်တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိလှဘူး
ထင်ပါရဲ့။

စာဖတ်သူတွေအတွက်လည်း ဖတ်မိသခိုက်မှာ တဒဂီ တခဏမျှ
စိတ်အေးချမ်း ကြည်လင်ကြရတယ် ဆိုရင် ပိုပြီး ကြည်နူးရမှာပါ။

အဖက်ဖက်က ကျပ်တည်းခက်ခဲ၊ နွမ်းနယ်ပင်ပန်းနေကြတဲ့
အချိန်မှာ ဒီစာအုပ်လေးကို ငွေရော၊ အချိန်ရော ပေးပြီး ဖတ်ရှုပေး
ကြတဲ့အတွက် နှစ်နှစ်ကာကာ မှတ်မှတ်ရရ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

မင်းထက်ဟန်

ကျီးကန်းနှင့် ကြီးကန်း

၁-၅-၂၀၀၉ ရက်နေ့ထုတ် အလင်းတန်းဂျာနယ်မှာ ဟန်(စိတ်ပညာ) ရဲ့ ရွှေကျီးလေးတွေ ဖြစ်ပါစေ ဆိုတဲ့ စာစုလေး ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီစာစုထဲက သာဓကကို စာဖတ်သူတွေကို ပြန်လည်မျှဝေချင်ပါတယ်။ မဖတ်ရသေးတဲ့သူတွေလည်း မှတ်သားရအောင်၊ ဖတ်ဖူးပြီးသားသူတွေလည်း ပိုပြီး အမှတ်ရ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နိုင်အောင်ပါ။ အထူးသဖြင့် ညီငယ်၊ ညီမငယ်လေးတွေ အတွက်ပါ။ သာဓကလေးက ဒီလိုပါ။

တခါတုန်းက ဆောင်းနံနက်ခင်းတခုမှာ အသက် လေးဆယ်အရွယ် ဖခင်နဲ့အတူ အသက်ငါးနှစ်ခန့်သာ ရှိသေးတဲ့ သားဖြစ်သူတို့နှစ်ဦး အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့ အိမ်ရှေ့မှာ မီးလှုံနေပါတယ်။

သားအဖနှစ်ယောက် မီးလှုံနေတဲ့ နေရာကနေ ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်တပင်မှာ ကျီးကန်း ၁၅ ကောင်လောက်ဟာ အစာ စားနေကြ ပါတယ်။ ဒါကို သားငယ်က မြင်သွားပြီး -

“ဖေဖေ ဟိုသစ်ပင်ပေါ်က မည်းမည်း အကောင်တွေက ဘာကောင်လဲ”

လို့ ဖခင်ကို မေးပါတယ်။ ဖခင်က -

“ကျီးကန်းလို့ ခေါ်တယ်သား”

လို့ ဖြေပေးပါတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာ သားငယ်က ဖခင်ကို ထပ်မေးပြန်ပါတယ်။ ဖခင်ကလည်း ထပ်ဖြေပေးပါတယ်။ သားငယ်က ခဏခဏ ထပ်မေး ပါတယ်။ ဖခင်ကလည်း မပြုစုဘဲ မေးတိုင်း ဖြေပါတယ်။

သားငယ် ကျီးကန်း ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို သိသွားတဲ့အခါမှာ ဖခင်က အိမ်ခါးပန်းမှာ မြေဖြူနဲ့ ကျီးကန်းဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို သားလေး သိသောနေ့ လို့ ရေးထားလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီအဖြစ်ဟာ ရာသီတွေ ပြောင်းလို့ နှစ်တွေ ညောင်းကာ ၁၅ နှစ် ကျော်လာခဲ့ပါတယ်။ ဆောင်းတွင်းရောက်တော့ သားအဖနှစ်ယောက် အတူမီးလှုံနေကြပြန်ပါတယ်။

ဒီတခါတော့ ဖခင်ဖြစ်သူက -

“သား ဟိုမည်းမည်းအကောင်တွေက ဘာကောင်တွေလဲ”

လို့ သားကို မေးလိုက်ပါတယ်။

သားက “ကျီးကန်း” လို့ ပြန်ဖြေပါတယ်။

နောက်ထပ် ၅ မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဖခင်က ထပ်မေးပြန် ပါတယ်။ ဒီတော့ သားက ‘ကျီးကန်း’ လို့ လေသံခပ်မာမာနဲ့ ပြန်ဖြေ

ပါတယ်။ နောက်တခါ ဖခင်က ထပ်မေးပြန်ပါတယ်။ ဒီတခါမှာတော့ ဖခင်ကို သားက ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြီး -

“ကျီးကန်းပေါ့ဗျာ မသိဘူးလား”

လို့ ဒေါသတကြီး ပြန်ဖြေပါတော့တယ်။

ဖခင်ဖြစ်သူက သားလက်ကို ဆွဲပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်က ရေးထားတဲ့ ခါးပန်းပေါ်က စာတန်းလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးတော့-

“အဲဒီစာကို ဖတ်ကြည့်”

လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ သားက ဖခင်ကို -

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

လို့ ဘောက်ကျကျ မေးတော့ ဖခင်က -

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ဆိုရင် မင်း ငယ်စဉ်က ကျီးကန်း ဆိုတာ မသိလို့ ခဏခဏ မေးတိုင်း ငါ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ခဏခဏ ဖြေပေးခဲ့ရ တယ်။ အခုကျတော့ မင်းက ဖခင်ကို စိတ်မရှည်တဲ့အပြင် ရိုင်းရိုင်းပျပျ ဆက်ဆံတယ်။ မင်းတို့လို သားသမီးတွေဟာ မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်ဖို့ မပြောနဲ့ မိဘကျေးဇူးကို ကြီးလေကန်းလေ ကြီးကန်းတွေ ဖြစ်နေတယ်” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်တဲ့။

သာဓကလေးက ဒီမျှသာပါ။ ကြိုက်လွန်းလို့ ခဏခဏ ပြန်ဖတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ ညီငယ်၊ ညီမငယ်လေးတွေကိုလည်း ကြီးကန်းတွေ မဖြစ်ရအောင် ဒီသာဓကလေး ပြောပြပြီး ဆုံးမဖြစ်ပါတယ်။

* * *

လောကလူရွာ၊ ဤကမ္ဘာ၌
ကိုယ်ကရှေးဦး၊ ကျေးဇူးပြုတတ်

လေဝံနိတဓပ

ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်၊ မချွတ်ရခဲသည်။
ကိုယ့်ပေါ်ပြုဖူး၊ သူ့ကျေးဇူးကို၊
အထူးသိကာ၊ တုံ့ပြန်စွာဖြင့်၊
ချိန်ခါပေးလတ်၊ ပြန်၍ဆပ်
သူမြတ်ကိုလည်း ရခဲသည်။

မိဘ ဆိုတာ ကိုယ့်အပေါ်ကို ရှေးဦး ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ အနန္တ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးမစွပ်ရပါဘူး။ မစော်ကားရပါဘူး။

‘ငါ့အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိပါလား။ အနန္တကျေးဇူးရှင်ပါလား’ ရယ်လို့ အမြဲတမ်း အမှတ်ရ သိနေရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သိတဲ့အားလျော်စွာ အချိန်အခါပေးလို့ အခါအခွင့်သင့်ရင် ပေးဆပ်ရမှာပါ။ ဒါမှသာ ရခဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်စာရင်းထဲမှာ ကိုယ်ပါဝင်တဲ့အတွက် လူကောင်းလူမွန် ဖြစ်ပါတယ်။ အခွင့်အခါမသင့်လို့ မဆပ်နိုင်သေးရင်တောင်မှ ကျေးဇူးမကန်းသင့်ပါဘူး။ ကြီးကန်းတွေတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

အကန်းဆိုတာ လမ်းမှန်၊ လမ်းမှား၊ လမ်းဆိုး ဆိုတာကို ခွဲခြားမသိနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ချောက်ကမ်းပါး ရှိမှန်းလည်း မသိနိုင်တာကြောင့် လျှောက်ရင်းနဲ့ အသူတရာနက်တဲ့ ချောက်ကမ်းပါးထဲ ပြုတ်ကျသွားတတ်ပါတယ်။

လောကမှာ မပြစ်မှားသင့် မပြစ်မှားထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ၁၀ ဦး ရှိပါတယ်။ ခင်ပွန်းကြီး ၁၀ ပါးလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။

- (၁) ဘုရား
- (၂) ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ

- (၃) ရဟန္တာ
- (၄) အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါး
- (၅) မိခင်
- (၆) ဖခင်
- (၇) ဂုဏ်ကြီး၍ အလေးအမြတ် ပြုအပ်တဲ့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ
- (၈) ဆရာ
- (၉) တရားဟော တရားပြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
- (၁၀) ပေးကမ်းချီးမြှောက် ထောက်ပံ့သူတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လင်္ကာနဲ့မှတ်ရင် လွယ်ပါတယ်။

ဘုရားပစ္စေကာ၊ ရဟန္တာ
ဝဲယာ မိနှင့်ဖ။
ဂုဏ်ကြီးဆရာ၊ ပေးကမ်းပါ။
ဟောကာ တရားပြ။
ခင်ပွန်းကြီးသရုပ်၊ အကျဉ်းချုပ်
သိမ်းထုပ်မှတ်ကုန်ကြ။

အဲဒီ မပြစ်မှားအပ်၊ မပြစ်မှားသင့်၊ မပြစ်မှားထိုက်တဲ့
ခင်ပွန်းကြီး ၁၀ ပါးကို ပြစ်မှားစော်ကားမိရင် ဒဏ်ကြီး ၁၀ ပါး
ထိုက်တန်ပါတယ်။

- (၁) ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ ပြင်းစွာ ခံစားရခြင်း၊
- (၂) ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆုံးရှုံးရခြင်း၊

- (၃) ခြေလက်ပြတ်ခြင်း၊
 - (၄) မျက်စိကန်း၊ ခြေသေ၊ လက်သေ၊ ဆွံ့အာ၊ နှုတ် စတဲ့ သည်းထန် ဆိုးဝါးတဲ့ အနာရောဂါများ ဖြစ်ရခြင်း၊
 - (၅) ရူးသွပ်ခြင်း၊
 - (၆) မင်းဘေး ဆိုတဲ့ ရာထူးဂုဏ်များ လျော့ကျပျက်စီးခြင်း၊
 - (၇) သူတပါးတို့က ပြင်းထန်စွာ စွပ်စွဲမှုကို ခံရခြင်း၊
 - (၈) မှီခိုအားထားရတဲ့ ဆွေမျိုးများ ပျက်စီးခြင်း၊
 - (၉) ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ ပုပ်ဆွေးယိုယွင်းပြီး တန်ဖိုးမဲ့ ဖြစ်သွား တတ်ခြင်း၊
 - (၁၀) အိုးအိမ်တိုက်တာ စတဲ့ အဆောက်အအုံတို့ကို မီးလောင်ခံရခြင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။
- မှတ်ရလွယ်ကူအောင် လင်္ကာလေးနဲ့ မှတ်ထားလိုက်ပါဦး။

အားနည်း၊ ကိုယ်ပျက်၊
 ဆွေမျိုးပျက်၊ ခံခက်ဝေဒနာ။
 ဆုတ်ယုတ်စီးပွား၊ မီးလောင်ငြား၊ ခံစားရှူးသွပ်နာ။
 မင်းဘေး၊ စွပ်စွဲ၊ သေငရဲ၊ ဝေခွဲဒဏ်ဆယ်ဖြာ။

ခင်ပွန်းကြီး ၁၀ ပါးကို ပြစ်မှားမိတဲ့သူဟာ အထက်က ဒဏ် ၁၀ ပါးကို ခံစားရမှာဖြစ်ပြီး သေလွန်တဲ့နောက်မှာ ငရဲကို မုချရောက် ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အမှားကို အမှားမှန်း သိရင် အချိန်မနှောင်းသေးခင် ပြင်လိုရပါတယ်။ ကိုယ်က မသိခဲ့လို့ ပြစ်မှားမိခဲ့ပေမယ့် အသိတရား

လေး ဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ အပြစ်ကို ဝန်ချတောင်းပန် ကန်တော့
လိုက်မယ် ဆိုရင် အပြစ်တွေ ကျေပျောက်သွားပြီး ကောင်းကျိုး ၁၀
ပါးကိုပါ ခံစားရရှိနိုင်ပါတယ်။

ကောင်းကျိုးဆယ်ပါးကိုတော့ တခုချင်း ရေတွက်မပြတော့
ပါဘူး။ လွယ်ကူရှင်းလင်းတာကြောင့် တခါတည်းပဲ လက်လေးနဲ့
မှတ်ကြတာပေါ့။

ယဉ်ကျေးဂုဏ်တက်၊
ဘုန်းကံတက်၊
တချက်သူကောင်းမည်။
ထက်တန်းကျကာ၊ ရှိသညာ၊
သူငါ စိတ်ဓာတ်ကြည်။
ယခုနောင်ပေ၊ တာဝန်ကျေ၊
ရောက်လေနတ်တို့ပြည်။
ဆယ်ပါးဂုဏ်အင်၊
ကြောင်းကျိုးမြင်၊
လူရှင်ကန်တော့မည်။

ကြီးကန်းလိုလူ မဖြစ်အောင် နေရမယ်။ ကြီးလို့ ကန်းရင်တော့
ဒဏ်ကြီး ၁၀ ပါးနဲ့ တွေ့မှာပါ။

ဒါကြောင့် ကျေးဇူးသိ၊ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေ
ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြပါစို့လား။

အသားမည်းလည်း အသည်းဖြူ

တခါတုန်းက ဘုရားလောင်းဟာ ဘဝတခုမှာ မောင်မည်း ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ကျင်လည်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။

မောင်မည်းလေး အရွယ်ရောက်တော့ မိဘများက ယောက်ျား တို့ တတ်အပ်တဲ့ အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်ကို သင်ကြားစေဖို့ တက္ကသိုလ်ကို စေလွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ‘ပညာလည်းစုံ၊ ကြင်ရာလည်းစုံ’ ဆိုသလို မောင်မည်း ပညာစုံလို့ တက္ကသိုလ်က ပြန်တဲ့အခါမှာ မိဘများက ဂုဏ်ရည်တူ အမျိုးသမီးတယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုပေးလိုက်ပါ တယ်။ မကြာခင်မှာ မောင်မည်းရဲ့ မိဘတွေလည်း ကွယ်လွန်သွား ပါတယ်။

မိဘများ ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်တော့ အမွေဆက်ခံမယ့် သားလေး မောင်မည်းကို ဘဏ္ဍာထိန်းက ပစ္စည်းဥစ္စာစာရင်းကို ယူပြီး

‘ဒီဥစ္စာကတော့ အမောင့် အမေဘက်က မိဘဆွေမျိုးတွေက ရှာဖွေ စုဆောင်းထားခဲ့တာ၊ ဒီပစ္စည်းကတော့ အမောင့်အဖေဘက်က မိဘ ဆွေမျိုးတွေက ရှာဖွေစုဆောင်းထားခဲ့တာ’ စသည်ဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ဖတ်ရှုစစ်ဆေးပြပါတယ်။

အမွေတွေ အများကြီး ရလိုက်ပေမယ့် မောင်မည်း ပျော်မသွား ပါဘူး။ မပျော်နိုင်ပါဘူး။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို သူများတွေ လုယက်ခိုးယူ မှာကို ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ရှာဖွေစုဆောင်း ခဲ့သူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ တမလွန်ခရီးအတွက် ဘာမှ ယူမသွားနိုင်ကြဘူး။ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ထားခဲ့ကြရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ရှာဖွေ စုဆောင်းသူများရဲ့ အမည်သာ ကျန်ရစ်တော့တယ် ဆိုတာကို နားလည် သဘောပေါက်သွားလို့ပါ။

အနှစ်မရှိ အကာမျှသာ ဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာရဲ့ တကယ့်အနှစ်ကို ထုတ်ယူမည် ဆိုလျှင် အလှူပေး၊ အနှစ်မရှိ၊ နှစ်သက်ဖွယ်မရှိ၊ ခန္ဓာ ကိုယ်ကို အနှစ်ထုတ်လိုလျှင် သီလဆောက်တည်၊ မမြဲတဲ့သဘော ရှိတဲ့ အသက်ကို အနှစ်ထုတ်ယူလိုက အနိစ္စ အစရှိသဖြင့် ဝိပဿနာ တရား ကျင့်ကြံပွားမယ် ဆိုတာကို နားလည်သဘောပေါက်တဲ့ မောင်မည်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို အလှူပေး စွန့်လွှတ်ပြီး ဟိမဝန္တာ တောင်သို့ ဝင်ကာ သူနဲ့ သင့်တော်လျောက်ပတ်မယ့်နေရာ ဣန္ဒြဝါရဏီ သစ်ပင်ကို ဆွမ်းခံရွာအဖြစ် အဓိဋ္ဌာန်ကာ ရသေ့ပြုနေပါတယ်။

ရသေ့မောင်မည်းဟာ ဣန္ဒြဝါရဏီ သစ်ပင်အောက်မှာသာအိပ်၊ အသီးအပွင့်အရွက်တို့ကိုသာ စားသုံးပြီး ဓုတင်ဆောက်တည် ကျင့်ကြံ နေပါတယ်။ အလွန်လည်း အလိုနည်းပါတယ်။ ဣန္ဒြဝါရဏီသစ်ပင်ရဲ့ အသီးအပွင့် အရွက်အခေါက်တွေကို ခူးဆွတ်စားသောက်ရာမှာလည်း

စိတ်ကြိုက်ရွေးမနေဘဲ လက်လှမ်းမီရာကိုသာ စားသောက်လေ့ ရှိပါတယ်။

တနေ့မှာ ရသေ့မောင်မည်းရဲ့ သီလတန်ခိုးကြောင့် သိကြားမင်းကြီးရဲ့ ပဏ္ဍိတကမ္မလာကျောက်ဖြာ ပူသွားပါတယ်။ ဒီတော့ သိကြားမင်းကြီးက လူပြည်မှာ ဘာများ ထူးခြားသလဲလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ရသေ့မောင်မည်းကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရသေ့မောင်မည်းကို သိကြားမင်းကြီး တွေ့မြင်လိုက်တာနဲ့ ကြည်ညိုပြီး တရားနာချင်စိတ်၊ ရသေ့မောင်မည်းအနေနဲ့ သစ်သီးကို မတောင့်တဘဲ ရစေချင်တဲ့အတွက် လူပြည်ကို ဆင်းပြီး ရသေ့မောင်မည်း စိတ်နေသဘောထားကို သိချင်လို့ စကားဆိုလိုက်ပါတယ်။

“ဒီရသေ့မည်းဟာ မည်းတဲ့နေရာမှာ အိပ်ပြီး မည်းတဲ့ သစ်ပင်တွေကိုပဲ စားသောက်နေတာ မုန်းဖို့ ကောင်းလိုက်ပါတီ”

“အို... သိကြားမင်း အသားမည်းရုံနဲ့ လူမည်းလို့ မခေါ်ရဘူး။ အသားမည်းသော်လည်း စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး သီလသမာဓိ စတဲ့ အနှစ်နဲ့ ပြည့်စုံနေသူဟာ လူဖြူလို့ ခေါ်တယ်။ အသားဖြူသော်လည်း စိတ်ထားယုတ်ညံ့ပြီး မကောင်းမှုကံကို ကျူးလွန်နေတဲ့သူဟာ လူမည်းလို့ ခေါ်ထိုက်ပါတယ်”

လို့ ဆိုပြီး သတ္တဝါတွေကို အမည်းဖြစ်အောင် ပြုလုပ်တတ်တဲ့ ကံတွေကို ဟောပြောလိုက်ပါတယ်။ သီလသမာဓိတို့ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို ဟောပါတယ်။

သိကြားမင်းလည်း ရသေ့မောင်မည်း တရားစကားကို နာကြားရတဲ့အခါ ကြည်ညိုလို့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်တိုင်း ဆုပေးလိုက်ပါတယ်။

* * *

ဘုရားလောင်းရသေ့ ပြောလိုက်တဲ့စကားက သိပ်မှန်တာပါ။ အသား ဘယ်လိုပင် ဖြူဖြူ၊ ရုပ်ဘယ်လိုပဲ ချောချော၊ အပြော ဘယ်လို ပင်ကောင်းကောင်း၊ ဟန်ဘယ်လိုပင် ကောင်းကောင်း လူဖြူလို့ ခေါ်လို့ မရပါဘူး။ အသားမည်း၊ ရုပ်မချော၊ အပြောမကောင်း၊ ဟန်မလုပ် တတ်သော်လည်း စိတ်ထားဖြူစင် ဖြောင့်မတ်ရင် လူဖြူလို့ ခေါ်ရ မှာပါ။

လူတယောက်ကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာ သူ့ရဲ့ စိတ်သဘောကို သိချင်ရင် ရုပ်ရည်သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ပြီး ဒီလူ ဘယ်လို လူစားလဲ ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ မမှန်ကန်နိုင်ပါဘူး။ သူ့အတွင်းသန္တာန် ကို သေသေချာချာ လေ့လာပြီး ဆုံးဖြတ်မှသာ ဒီလူ ဘယ်လိုလူစားလဲ ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ မှန်ကန်နိုင်မှာပါ။ သန္တာန်ကို လေ့လာမကြည့်ဘဲ သဏ္ဍာန်ကိုသာ ကြည့်ပြီး သူတယောက်ရဲ့ စိတ်သဘောထားကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင်တော့ လုံးဝ မှားသွားပါလိမ့်မယ်။

လူ့ဓလေ့၊ လူ့သဘာဝ၊ လူတွေကို ယေဘုယျအားဖြင့် ဓာတ်ခွဲ ကြည့်လိုက်မယ် ဆိုရင် လူတန်းစားလေးမျိုးကို တွေ့ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပကာသနတွေ မပါပါ။

ပထမလူ = ရုပ်ကလည်း ချော၊ အပြောကလည်း ကောင်း (အကောင်းပြော)၊ အနေအထိုင်လေးကလည်း ကြည်ညိုလေးစားစရာ ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ထားလေးက ဖြူစင်ရိုးသား ဖြောင့်မတ်တယ်။ (မိမိ အတ္တကို ရှေ့တန်းမတင်ဘဲ ပရကိုသာ ဦးစားပေးတတ်သူ၊ အကျိုး လိုလားသူ)။

ဒုတိယလူ = ရုပ်ကလည်း မချော၊ အပြောကလည်း မကောင်း ပါဘူး။ အကောင်းတော့ ပြောပါတယ်။ စိတ်သဘောထားကလည်း

ရိုးသားဖြောင့်မတ်တယ်။ (အထက်ကလိုပဲ ပရဟိတကို အကျိုး လိုလား၊ ဦးစားပေးတတ်သူ)။

တတိယလူ = ရုပ်ကလည်း ပြောစရာမလိုအောင် ချောမော လှပပါတယ်။ အပြောက ကြွေလောက်အောင် ပြောတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကတော့ သူတပါးအကျိုးကို ပျက်စီး ဆုတ်ယုတ်စေချင်တဲ့ စိတ် ရှိတယ်။ ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်အောင် လုပ်တတ်တယ်။ အမြဲတမ်း ကောက်ကျစ်တတ်တယ်။

စတုတ္ထလူ = ရုပ်ကလည်း မချော၊ အပြောကလည်း မကောင်း ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ကကော လှပဖြူစင်သလား ဆိုတော့ ပြန် ပေတော့ ပါ။

ဒီလူတန်းစားလေးမျိုး ကိုယ်က ဘယ်လိုလူတန်းစားထဲမှာ ပါတယ် ဆိုတာ သိနေဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ပြင်သင့်ရင် ပြင်ရတာပေါ့။

အဘက်ဘက်က ပြီးပြည့်စုံတဲ့ လူ့ဘဝကို ရောက်ရှိရဖို့ ဆိုတာ အတော်ကို မလွယ်တာပါ။ အင်မတန် ကုသိုလ်ပါရမီနှင့် ပြည့်စုံမှသာ ရောက်ရှိကြရတာပါ။ ပါရမီ ဆိုတာကလည်း ဖြည့်မှ ပြည့်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပထမတန်းစားလူထဲမှာ မပါရင်တောင် ဒုတိယလူတန်းစား ဖြစ်အောင် ပါအောင်တော့ လေ့ကျက်ယူသင့်ပါတယ်။ ပါသူလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါမှသာ 'ယခုကောင်းမှ နောင်ကောင်းပါလိမ့်' ဆိုသလို နောင်သံသရာ မှာ ကောင်းမှာပါ။

အခုခေတ်က ရုပ်ဝတ္ထုပိုင်း ဆိုင်ရာတွေက ဒီရေတမျှ တိုးတက် လာတာပါ။ ကမ္ဘာကြီးက ရွာတရွာလိုတောင် ဖြစ်နေပြီလေ။ လူတွေ ကလည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ (ကိုယ်ကျင့်တရား ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု) ကို သတိလက်လွတ် ဖြစ်ကာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုသာ ဦးစားပေး

ရွေးချယ်လာပါတော့တယ်။ (အားလုံးကိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး။ များသော အားဖြင့်)

တကယ်တော့ ရုပ်ဝတ္ထုပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မြင့်မားဖို့ထက် စိတ်ဓာတ်ဆိုင်ရာ (ကိုယ်ကျင့်တရား မြင့်မားမှု၊ စိတ်ထားရိုးသား ဖြောင့်မတ်မှု) ကသာ အရေးကြီးပါတယ်။ ရုပ်လှဖို့ထက် စိတ်လှဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အသားဖြူဖို့ထက် စိတ်ထားဖြူဖို့ ပဓာနကျတယ်။ ရုပ်လှအောင် ပြင်ဆင်သလို စိတ်လှအောင်လည်း ဒါနာ၊ သီလ၊ ဘာဝနာနဲ့ ပြင်ဆင်သင့်ပါတယ်။

ရုပ်လှပမှုဟာ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာနှစ်ဖြာအတွက် ယုံကြည်စိတ်ချ လို့ မရပါဘူး။ ရုပ်ရည်လှပတင့်တယ်ခြင်းဟာ တခဏပါ။ နောက်ဆုံး တော့ အိုမင်းယိုယွင်းခြင်းသို့ ရောက်သွားတာပါပဲ။ စိတ်လှပမှုကသာ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာနှစ်ဖြာမှာ ကောင်းကျိုး ဝေဆာစေပါတယ်။ စိတ်လှပ ဖြူစင်သူ (ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းသူ) ဟာ အတိတ်ဘဝက ကံ အကျိုးပေးအရ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆင်းရဲပင် ဆင်းရဲသော်လည်း စိတ် မဆင်းရဲရပါဘူး။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆင်းရဲတော့လည်း တပြောင်ပြောင်ပါပဲ။ ဆင်းရဲတာ မရှည်ပါဘူး။

စိတ်ထားဖြူစင်လှပမှသာ ပရဟိတ လောကကောင်းကျိုး အတွက် အတ္တဟိတကို စွန့်လွှတ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အတ္တဟိတ၊ ပရဟိတ လောကကောင်းကျိုးတွေ သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ပြီး လောကကြီး ကို လှပစေဖို့ ပန်းများကို ပွင့်စေခဲ့သူ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

စိတ်လှရင် ကုသိုလ်တွေ ရနေပါတယ်။ ကုသိုလ်ရရင် စိတ်ကော ရုပ်ကော လှပပြီး ဘုရားရှင် အစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ ပျော်မွေ့ စံရာ မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို အရောက်လှမ်းနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

၂၂

နောက်ဆုံး ဆရာတော်ကြီးတပါးရဲ့ လင်္ကာလေးတပုဒ်ကိုလည်း
 မွေဒါနအဖြစ် ဖြန့်ဝေလိုက်ပါတယ်။
 စိတ်လိမ္မာမှ၊ ရုပ်သက်သာမည်။
 စိတ်မလိမ္မာ၊ ရုပ်နာလိမ့်မည်။
 အယုတ်အလတ်၊ စိတ်ဓာတ်ဆောင်သည်။
 စိတ်မကောင်း၊ ရုပ်ပေါင်းခွေးဖြစ်မည်။

မွေရိပ်မဂ္ဂဇင်း၊
 ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၀။

အတိတ်ကံ အကြောင်းဖန်တော့

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်လောက်က မဇ္ဈိမဒေသမှာ သွေးချောင်းစီးတဲ့ လူသတ်ပွဲကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သာကီဝင် မင်းမျိုးတွေကို ဝိဇ္ဇဇူဘက အငြိုးနဲ့သတ်တာပါ။ အငြိုးထားရတဲ့ အကြောင်းက ဝိဇ္ဇဇူဘဟာ ကျွန်မရဲ့သားဖြစ်လို့ ထိုင်တဲ့နေရာကို သာကီဝင်မင်းမျိုး တွေက ကျွန်မ တယောက်ကို နို့ရည်နဲ့ ဆေးခိုင်းပါတယ်။ ဒါကို ဝိဇ္ဇဇူဘ သိတော့ ငါ မင်းဖြစ်တဲ့နေ့ကျရင် သာကီဝင်မင်းမျိုးတွေရဲ့လည်ချောင်း သွေးနဲ့ ဖောက်ဆေးမယ် ဆိုပြီး ရန်ငြိုးထား သတ်ခဲ့တာပါ။

မသတ်ခင်မှာ မြတ်စွာဘုရားက သာကီဝင်မင်းမျိုးတွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝိဇ္ဇဇူဘတို့ လာတဲ့ လမ်းခုလတ်ကနေ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တားခဲ့ပါတယ်။ မရခဲ့ပါဘူး။ သာကီဝင် မင်းမျိုးတွေဟာ ဘဝတခုမှာ

ရေကန်ထဲက ငါးတွေကို အဆိပ်ခတ်သတ်ခဲ့တဲ့ကံက အကျိုးပေးချိန် ရောက်လာလို့ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားက ဆက်မတားတော့ ပါဘူး။ သာကီဝင်မင်းမျိုးတွေ ဝိဇ္ဇဇူဘာ လက်ချက်နဲ့ သေခဲ့ရပါတယ်။

* * *

၂-၅-၂၀၀၈ ခုနှစ်က ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသနဲ့ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်က လူများစွာရဲ့ အသက် အိုးအိမ်တွေကို ‘နာဂစ်’ ဆိုတဲ့ နတ်ဆိုးက ငါးမျို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ပါတယ်။ လူပေါင်းသုံးသိန်းကျော် အသက်တွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီး လူဦးရေသန်းကျော် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

နာဂစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရတဲ့ ဒေသက လူတွေရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကတော့ ပင်လယ်ပိုင်းဒေသ ဖြစ်တဲ့အလျောက် တံငါသည် အလုပ် လုပ်ကိုင်နေတဲ့သူများ ရှိသလို ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်နဲ့ လယ်ယာ လုပ်ကိုင်သူများလည်း ရှိပါတယ်။ အားလုံးဟာ တံငါအလုပ် လုပ်ကြ တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တံငါအလုပ် လုပ်နေသူများလည်း ရှိပေမယ့် ဘာသာရေး ထွန်းကားတဲ့ နေရာဒေသများ ဖြစ်တဲ့အတွက် ‘အလှူ ရေစက် လက်နဲ့မကွာ’ ဆိုသလို ရှိကြပါတယ်။ သီလဘာဝနာမှုတွေ မှာလည်း အားမနည်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...။

* * *

၄-၆-၂၀၀၉ ရက်နေ့က ဗောဓိတထောင် ဘုရားပေါ်က ဝန်ချီ စက် ပြုတ်ကျခဲ့လို့ ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)နဲ့ အရှင်ရာဇိန္ဒ (ရဝေန္တယ်-အင်းမ) တို့ အသက်ဆုံးရှုံးမှု မရှိသော်လည်း

ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ အထူးကုသမှု၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကြောင့် ပုံမှန်နီးပါး ပြန်ကောင်းနေပါပြီ။

ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ) နဲ့ အရှင်ရာဇိန္ဒ (ရဝေန္ဓယ်-အင်းမ) တို့ရဲ့ ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေမှာဆိုရင် စာရေး၊ တရားဟော၊ တရားပြနေ ဓမ္မဒါန အလှူတော်ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်နေပါတယ်။ လှူနေပါတယ်။ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်နဲ့ အခြားအလှူ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ လှူဒါန်း လုပ်ဆောင်နေပါတယ်။ အကျင့်သီလသိက္ခာကတော့ ပြောစရာ မလိုပါဘူး။

ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)နဲ့ အရှင်ရာဇိန္ဒ (ရဝေန္ဓယ်-အင်းမ)တို့ရဲ့ နှလုံးသားဟာ ကုသိုလ်တရားများနဲ့သာ ထုံမွမ်းနေမယ်လို့ ယုံကြည်မိပါတယ်။ ယုံကြည်လောက်အောင်လည်း ပြည့်စုံနေတယ် မဟုတ်ပါလား။

* * *

စာရေးသူကို အမြင်မကြည်သူ တချို့က ‘ပင်လယ်ဘက်က သူတွေ နာဂစ်ဒဏ် ခံရတာ ပါဏာတိပါတာ အကုသိုလ်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်လို့ပေါ့’ လို့ စသလို နောက်သလိုနဲ့ ပြောတတ်ကြပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ပြောစရာတခု ရှိပါတယ်။ ပင်လယ်မှာ ငါးဖမ်းနေတဲ့ လူတွေသာ ပါဏာတိပါတာ အကုသိုလ်ကံကို ကျူးလွန်နေတာလား၊ လုပ်နေသလား။ တခြားနည်းနဲ့ ပါဏာတိပါတာကံကို ကျူးလွန် လုပ်ကိုင်နေတဲ့သူတွေကော မရှိဘူးလား ဆိုတာကို ယှဉ်ပြချင်ပါတယ်။ စကားနိုင်လုမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။